

Elmezárlat

„Sosem sikerült az életet utolérni az írással.”
(Edward Stachura: A szeretet)

Pirkadat rézüstje ha megreped fejed fölött,
s fölnyílik, fellángolnak a kórók, tövisek,
derengés dérütésében megrázkódik az iglice,
összeverődnek a kukoricaszárak, zörög-
nek a száraz levelek, ahogy átcsörtet egy
falka az elaggott, borostás kerteken,
két lábán biceg egy meglőtt őzsuta,
rádnéz, szeme kifordul,
önnön hátfalát mutatja, ahogyan magába
visszahal: negatív tekintet immár a
tiéd is, tükrén se ég, se földiek közül
e kórók, tövesek s foszló nádbugák
meg nem kettőződnek, itt nincs mása mára
semminek, e sovány, beteg külsőre
ott benn már senki-semmi nem felel,
mert itt ez a van, ez a nincs,
s ami nincs, így marad, kimondhatatlan.

Látó

I.

Nincsen szavam rátok, egek nagy malmai,
felhőboglyák, tintakék rétekben lebegők;
és sugármezők vadmargarétás hajlatai,
néma maradtam köztetek úszván,

és néma a tejfolyamba fülő hegygerincet,
tócseppcsekéket alább süllyedni látva,
betonfonatok és burjánzó sinszövedékek!
városka-geometriák hanyatlottak el — szólítatlan,

szembogár-szűkületem jelzett csak vissza
hullámozó árbocerőket, lúdbörzű tengert:
nyelvem süket kiáltozás, pár hangtöredék
botladozása csupán hozzád, hetedik ég.

II.

„emelj horgonyt, hajó,
szállj szűzi, messzi partra”

(Stephane Mallarme: Tengeri szél)

nézni, ahogy horgonyaikon hintál,
óriás szúnyogok raját,
a megremegő kötélékeket:
fölcsevélődik rajtuk a végtelen;
s hogy vonul-vonul egész úszó sereg:
a bolygó szigetek, mint apró állatok
ha futkosnak fel-alá
hajóknak korhatag padlatán,
nézni a vijjogásain alázuhanót,
a vízen surranó hal-halál-iszonyt;
a tengert akartam látni,
a pára-kékeket, éppen úgy, s azt, Azúrta,
látni akartam, s nézni adatott csupán
nézni, csak nézni...

III.

most, hogy jövök a lázas kikötők felől
vásári lármákat hessegetve,
most, hogy jövök a vijjogó parti fövenyről,
most, hogy elfogytak fejem fölül
ezek az ismeretlen neszek, suhanások is,
most, hogy nem seregelnek már mögöttem
csónak-csőrükkel villámolva a fényben
ezek a sosem látott madarak,
most, hogy lábamnál csak e kis ér szalad,
s csak a pisszenésnyi cirpelés szárnyveréseit hallani,
mikor épp az alkony rejtett hálóiban fennakad,
most, hogy meztelen bőrömben égnek a
hántott tarlok tűszúrásai,
most, hogy a föld szaga s a fűnek harsenése
épp úgy vegyülnek egybe, mint ott alatt
a kivehetetlen messzeségbe visszacsúszva már,
s a síki szenvedélytelenség is ugyanaz,
most: nincs más, csak amit az első pillantás befog,
és nincs valóbb, mint amit a gyermek szeme lát.